

Fra Lysbotndalen

Det er nå lenge siden sist dere hørte noe fra Bukkemoen,; så nå må det bli. Man bør jo for så vidt være forsiktig med å skrive lange, avisartikler - irkke alt interesserer det lesende publikum. Noen måldebatt legger jeg meg ikke bort i. Jeg er oppriktig forbauset over det lange og intetsigende prat som serveres både gjennom «Tromsø» og «Senjens Blad» om språket. Disse artiklene er jo si urimelig lange at ingen gider å lese dem helt ut — ikke undertegnede i alle fall, for jeg er bokmålsmann, og dermed basta?!

Ja ja. Nå har vi nok fått «hovedvinteren». Det er en trøst at solen er kommet igjen, den merkes godt midt på dagen allerede. Den voldsomme stormen var ganske følbar også her i bygda, men heldigvis slapp vi skade på hus og tak. Livet går sin vante gang her nord i Lysbotndalen. De gamle «heimekallene» strever hver med sitt. En lever jo og er forholdvis frisk til tross for høy alder.

I fjelltraktene her har vi en masse ryper, vi ser den over alt men nå er jo snarefangsten forbudt i vår kommune- Det samme kan det jo også være — slik været har artet seg i år. Snarefangst lønner seg ikke slikt skiftende vær. Det er bare jegere med gevær som har gjort det godt i år. De bytter neppe høstlott med fiskerne. For oss gamle på 70 80 år er det ingen vits å koste gevær til flere hundre kroner. Vi orker jo ikke å renne over moene på milevis med ryggsekk og gevær, en slik drift er for hard.

Det var beklagelig at de ærede myndigheter forbød snarefangsten. Her ble den lille fortjenesten tatt fra oss som ikke har annet å flyte på enn alderstrygda. Vi gamle kroker tapte på den måten våre kaffe – og margarinpenger. En og annen rype kunne ha kommet vel med.

Bukkemoen i februar 1959

Peder Skaaraas.